

3.neděle velikonoční, Nonkognitivní vidění, P.Smolen (delší verze)

Hledáte věc, třeba klíče, ta věc leží přímo před vámi na stole, ale vy ji nevidíte, třikrát kolem ní projdete, zíráte na ni zblízka, ale stejně si jí nevšimnete.

Pak přijde druhý člověk, třeba manželka, a ptá se: „Co tu tak zmateně pobíháš, co hledáš?“

Řeknete: „Klíče od domu.“

A ona na to: „Tady. A zvedne je ze stolu.“

Celou dobu vám ležely přímo před očima.

Vědci říkají tomuto jevu *nonkognitivní vidění* –

znamená to, že informaci přijme pouze váš zrak, ale ne už váš mozek.

Nonkognitivní vidění – nám, kdo často hledáme brýle, jež máme na nose, zní toto označení našeho problému mnohem přívětivěji než slova jako demence, zmatenost nebo roztržitost.

Učedníci, kteří potkali Vzkříšeného

měli problém s nonkognitivním viděním přinejmenším třikrát.

Nejprve Marie Magdalena v zahradě považuje Krista za zahradníka, dokud ji on sám neosloví jménem.

Pak teprve dotyčná zvolá *Rabbúni* a padne mu k nohám.

Později učedníci v Galileji při lovu ryb nepoznávají Pána, dokud je sám nezavolá a nepozve je k jídlu.

V prvním případě měla Magdaléna možná pohled zastřený slzami, ve druhém možná rybáři muže na břehu nedokázali identifikovat, neboť to bylo daleko, a navíc nám evangelium říká, že se vše stalo za svítání.

Ale co s třetím příběhem, tím z dneška?

Dva učedníci Krista dobře znají, on se k nim cestou do Emauz připojí, pokárá je, že si na Ježíšův příběh

nedokázali vztáhnout starozákonní proroctví,

ale oni pořád nic nechápou, dokud si s ním nesednou ke stolu a on nezačne lámat chléb?

Jak to? Jak to, že propadají tomuto *nonkognitivnímu vidění*

ve stádiu ještě pokročilejším než my,

kdo se vracíme domů pro tašku, kterou neseme v ruce?

Nezdá se, že by Ježíš vypadal po fyzické stránce jinak,
neboť jakmile učedníkům jednou spadnou záklopy z očí
hned s *naprostou jistotou* vědí, s kým mají tu čest.

V čem byl tedy problém?

Je známo, že vědomě vnímáme jen malý výsek skutečnosti kolem sebe,
vidíme často jen to, co jsme připraveni vidět,
to, co očekáváme a na co máme ve svém omezeném chápání
připravené škatulky.

Proto je také na světě takové množství předsudků,
proto také lidé vidí mnohem více faktů,
které potvrzují jejich domněnky než těch, které je vyvracejí.
Třídím si nové informace do přihrádek podle známého klíče
a skutečnost se musí nesmírně snažit, aby mě překvapila,
a já byl nucen k obrácení pohledu na věc.

Proto se vědci – dokud nepřišel Einstein –
tak dlouho spokojovali s Newtonovou fyzikou
a nová vysvětlení nehledali... ačkoliv jim výpočty nevycházely přesně.

V sedmé třídě jsem během biologické olympiády *věděl*,
jak má vypadat rostlinná buňka –
to co jsem však *viděl* pod mikroskopem vypadalo jinak.

Nakreslil jsem to, co jsem *věděl*,
místo toho, co jsem *viděl*
a do dalšího kola jsem pochopitelně nepostoupil.

Nenechal jsem se překvapit skutečností.
Emauzští učedníci *věděli*, že Ježíš má ležet v hrobě,
a proto *neviděli* Zmrtvýchvstalého, i když je po cestě provázeli.

Nechme se tedy překvapovat realitou.
Zvyky, předsudky, intelektuální stereotypy
a naučené způsoby vidění nás mohou
připravit o zrak, uvést do stavu intelektuální slepoty,
takže se budeme dívat na svět, a přitom ho nespatříme,
bude se nám zdát všední, i když je mnohem zázračnější.
Svět je místem, kde nejen chodil člověk jménem Ježíš,
je místem, kudy kráčel zmrtvýchvstalý Bůh.

A to je teprve začátek.

Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo,
to připravil Pán těm, kdo ho milují.

3.neděle velikonoční, Nonkognitivní vidění, P.Smolen (kratší verze)

Dva učedníci Krista dobře znají,
on se k nim cestou do Emauz připojí,
pokárá je,
že si na Ježíšův příběh nedokázali vztáhnout starozákonní proroctví,
ale oni pořád nic nechápou,
dokud si s ním nesednou ke stolu a on nezačne lámat chléb.

Je známo, že vědomě vnímáme jen malý výsek skutečnosti kolem sebe,
vidíme často jen to, co jsme připraveni vidět; to, co očekáváme
a na co máme ve svém omezeném chápání připravené škatulky.
Proto je také na světě takové množství předsudků,
proto také lidé vidí mnohem více faktů,
které potvrzují jejich domněnky než těch, které je vyvracejí.
Třídím si nové informace do přihrádek podle známého klíče
a skutečnost se musí nesmírně snažit, aby mě překvapila,
a já byl nucen k obrácení pohledu na věc.

Emauzští učedníci *věděli*, že Ježíš má ležet v hrobě,
a proto *neviděli* Zmrtvýchvstalého, i když je po cestě provázel.

Nechme se překvapovat realitou.
Zvyky, předsudky, intelektuální stereotypy
a naučené způsoby vidění nás mohou připravit o zrak,
uvést do stavu intelektuální slepoty,
takže se budeme dívat na svět, a přitom ho nespatriíme,
bude se nám zdát všední, i když je mnohem zázračnější.
Svět je místem, kde nejen chodil člověk jménem Ježíš,
je místem, kudy kráčel zmrtvýchvstalý Bůh.
A to je teprve začátek.
Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo,
to připravil Pán těm, kdo ho milují.

3.neděle velikonoční (cesta do Emauz)

Ježíšův kříž a Ježíšovo zmrtvýchvstání jsou dvě tváře jediného velikonočního tajemství.

Neexistuje Ježíšův kříž bez zmrtvýchvstání, a naopak není myslitelné Pánovo vzkříšení bez kříže.

Čím hlouběji zakoušíme bolest s Kristem ukřižovaným, tím hlubší může být naše radost s Kristem zmrtvýchvstalým.

Utrpení a kříž není jen předehra ke vzkříšení.

Vzkříšení není jen pouhý happyend nešťastného příběhu.

Obě skutečnosti – kříž i vzkříšení jsou stejně hluboké a zásadní.

Ti dva učedníci putující do Emauz to nakonec pochopili a všechno jim začalo zapadat do sebe jako kamínky do mozaiky, proto se dostali od smutku k radosti, od nesmyslnosti k vděčnosti, jejich malý příběh vstoupil do velkého příběhu Ježíše Krista, Spasitele světa, a právě o to jde při každé mši svaté.

V našich modlitbách jsme zvyklí soustředit se buď na kříž nebo na vzkříšení. Myslíme na obojí zvlášť, nevěříme, že smutek a radost mohou být spolu.

Teprve až budeme vidět jedno v druhém, nalezneme naději tak jako emauzští učedníci.

3.neděle velikonoční- A - úvod

V dnešním evangeliu uslyšíme o ztrátě a nalezení křesťanské naděje.

Hříchy proti naději jsou podle katechismu: zoufalství a opovázlivost.

Při zoufalství člověk přestává doufat, že ho Bůh spasí, že mu pomůže, aby dosáhl spásy nebo odpuštění hříchů.

Opovázlivosti jsou dva druhy:

buď člověk spoléhá na své schopnosti v naději,

že se může spasit bez pomoci od Boha nebo

příliš spoléhá na Boží všemohoucnost a milosrdenství v očekávání,

že dosáhne Božího odpuštění bez obrácení a slávy bez zásluh.

3.neděle velikonoční, A, O naději, Benedikt XVI.

V každodenním životě člověka se střídají menší a větší naděje,
v různých životních obdobích různé,
jiné naděje má dítě, jiné člověk středního věku a jiné stařenka a stařeček.
Někdy se může zdát, že člověka nějaká z těchto nadějí
tak naplní a uspokojí, že už nebude potřeba dalších nadějí.
Naše malé, pozemské, lidské naděje umírají jedna po druhé.
To však nevadí, pokud neumírá velká křesťanská naděje,
kterou máme v Bohu skrze život, smrt a vzkříšení Ježíše Krista.
Tato nejdůležitější naděje ústí ve věčný život, do plnosti lásky, vztahu a štěstí.
Tuto naději nám svět nemůže dát ani vzít.
Může nám ji dát jen spojení s Bohem skrze víru a lásku.
Tam, kde je víra a láska, je i naděje.
Člověka může uspokojit jen to, co je nekonečné,
co je vždy větší než to, čeho sám může dosáhnout.
Jen Boží láska, která nese lidskou tvář Ježíše Krista
nám umožňuje vytrvat den po dni ve světě,
který není dokonalý, a přitom neztrácí naději.
Naděje je něco jiného než optimismus, že všechno vždycky dobře dopadne.
Naděje je jistota, že se o mě postará Spasitel Ježíš Kristus,
pokud jsem do jeho rukou vložil sebe a celý svůj život.

3.neděle velikonoční, A, Kabrda (středa velikonoční)

Zjevení učedníkům jdoucím do Emauz

Ti dva už nic neočekávali.

Všechno pro ně bylo ztraceno.

Jistě patřili mezi privilegované učedníky,

vždyť věděli i to, že ženy byly u hrobu.

Teď jsou zklamáni, ztratili veškerou naději.

Všechno, co dosud věřili, co dělali, to všechno se jim zdá nesmyslné.

Jako by byli podvedeni.

Ale je i pohled z druhé strany:

Ježíš do nich vložil naději, dal jim důvěru a oni stejně odcházejí.

Člověk se více stává člověkem v těžkostech, v překonávání překážek.

Čím více unesu, čím více zdolám,

tím víc jsem sám sebou, tím víc jsem obrazem toho,

který se stal pro mě člověkem, nesl kříž a zemřel na něm

(nezůstal v polovici cesty, ani neřekl na Kalvárii:

tak už toho bylo dost, to by mohlo stačit, už jsem toho pro lásku vytrpěl dost).

Je to zkouška nebo se někde se stala chyba?

Co tehdy očekávali od Ježíše, proč byli tak nadšeni s ním,

to se jim nyní, když zemřel zdá nejasné a vzdálené, zbytečné a marné.

Ale mluví o svém zklamání, i když neví, co dál.

Neschopnost komunikovat – uzavřít se znamená vrchol krize

(ztrátu naděje a zoufalství).

Nejsou ani spokojeni, ani usmířeni.

Ještě to není za nimi.

Hledají někoho (hromosvod),

aby dali průchod své nespokojenosti, nesmířenosti, trpkosti, zahořklosti.

Jak snadné je v této chvíli upadnout do beznaděje, sáhnout po alkoholu, po drogách.

Ti dva mají aspoň kam jít. Ale mnozí z našich bratří a sester nemají ani to.

Kam jít? Do lesa, na smetiště.

Lidská společnost (slušní lidé) jimi pohrdá.

Trávu jíst nelze a spát stále pod mostem také ne.

Zvykli jsme si na určitý komfort:

koupelna, ložnice, lednička, televize a jídlo, dobré ošacení.

Když ztratíme příjmy, zdá se nám, že už není nic.
Jsme tak závislí na kvalitě všech těchto věcí,
že méně kvalitní, chudé, odmítáme, a to nás vhání do bídy.
Ti dva mají kam jít, a ještě spolu mluví.
Dokud existuje komunikace, je naděje.
Nadávání nemusí vždy znamenat odmítnutí všeho.
Velmi často je ukazatelem nespokojenosti se sebou samým,
nespokojenosti, která hledá cestu dál.
Jsme zasaženi tam, kde jsme si nejvíce důvěřovali.
Kde jsme si jistí, tam ztratíme půdu pod nohama.
Může to být ztráta práce, ztráta manželství a rodiny, ztráta postavení.
Postupně všechny ty ztráty mohou vést až ke ztrátě naděje.
Co dělá Ježíš? Jak postupuje?
Připojil se k nim a šel s nimi.
Ti dva jsou plni hořkosti, Ježíš se přiblíží a zvolna přebírá iniciativu.
Sklání se ke zklamanému. Šel s nimi, aniž by něco řekl.
Dělá jim společníka, je diskrétní, nevtíravý.
Jeví se jim přátelsky, včlení ho tedy do rozhovoru.
Nebojí (nestydí) se před ním mluvit.
– O čem to spolu rozmlouváte?
Chce, aby vyšel najevo celý problém, který mají.
Chce, aby si pomohli sami.
Někdy se situace ukvapeně zrychluje, aby se problém vyřešil.
Někdy se mění téma hovoru, aby se neřešilo nic.
– Proč jste smutní? Jeho slovo má okamžitou účinnost.
Téměř hrubě na něho vyjedou „*ty jsi asi jediný v Jeruzalémě...*“
První odpověď není ani pravá ani správná.
Ježíš pokračuje a přehlíží jejich hořkost a melancholii.
Ti dva vyznávají credo.
V řeči těch dvou jsou všechna slova, která káže Petr i Pavel.
Ale dva učedníci hlásají toto poselství jako neštěstí.
Ohlašují je smutnými slovy. Hlásají se ztrápenou tváří.
My jsme doufali. On má vykoupit. ženy říkaly. hrob je prázdný. viděly anděly.
Všetchna tato slova jsou sloupy naší víry,
ale pro ně jsou potvrzením neštěstí.
To jsou chvíle neřešitelných problémů.
To jsou okamžiky, které vedou k životu v bezdomoví.

A my pomáháme:

Někdy zmenšujeme skutečnost – po malých dávkách bude přijatelnější.

Nebo probouzíme odvahu – trp, nes kříž.

Nebo projevíme soucit – jsem ti nablízku.

A Ježíš? Napomíná tvrdě:

jak jste nechápaví, copak nemůžete uvěřit tomu, co mluvili proroci?

Zatrást jedincem, dotknout se ho v odpovědnosti a v intelektu:

myslíte, že už všechno znáte a děláte. A zatím ani nic nechápete.

Dál dává biblický klíč k dějinám spásy: *Copak to neměl Mesiáš vytrpět?*

Podstata událostí se nemění, mění se smysl.

Ti dva jsou zklamaní: Kde je Bůh? Proč vše nejde podle očekávání?

Proč vítězí hloupost, nesmysl, nespravedlnost, síla?

Bůh má všechno pevně v rukou.

Copak neznáte Abraháma, Rudé moře, Mojžíše...

skrze zkoušky a nepochopitelné události...si Bůh vychovával svůj lid.

Teď je to stejné!

Ježíš je pravý učitel.

Učedníci se postupně uvolní.

Začíná působit jiskra přátelství.

Zvou neznámého ke stolu.

Ježíš se jim zjevuje ve znamení,

kteří je jim dávno a důvěrně známé: v lámání chleba.

Najednou je jim Ježíš blízký.

Všechno černé vidění je pryč.

Je tu radostná vzpomínka: což nám srdce nehořelo?

Otvírají se jim oči: tu stejnou skutečnost vidí jinak.

To, co bylo zdrojem smutku, je zdrojem radosti.

(Vidím hory v noci – temné velikány vzbuzují strach.

Tentýž pohled ozářený vycházejícím sluncem dodává nadšení, chuť, radost

– srdce se rozhořívá vnímanou krásou.

Všechno je stále stejné: hory i pozorovatel, jen světlo přichází.)

Hoří jim srdce – hned utíkají zpět, oznámit, co prožili:

cítí potřebu říci svou zkušenost dalším, poselství už se nedá potlačit

– radostná zvěst tvoří komunitu, rodinu.

Ježíš nejen oznamuje, ale ohlašuje program spásy a zažihá každé lidské srdce.

Oni neřikali: „to bylo krásné kázání“,

ale říkali: „rozehřál naše srdce, ukázal se jako přítel“.

Ježíš léčí zahořklá srdce Božím plánem, který se jeví jako nepřijatelný:

Svět je příliš ošklivý, aby byl přijat, není-li milován!

Jak se Bůh může dívat na tolik zla?

Na to není odpověď. Snad jen jediná: nechat se zahalit, odít láskou Boží.

Ježíš i dnes žije, i dnes je schopen dát milost, svobodu, lásku.

Ale nestačí slova a úvahy, je třeba zapálit srdce: otevřít Písma a vysvětlovat.

Aby zároveň bylo poznat čeho nebo koho je naše srdce plné.

Pomoc se rodí ze zkušenosti, kterou člověk prožívá.

Slovo evangelia není nikdy abstraktní.

Že bych snad o něm mohl říci: co má evangelium společného s mým životem?

Jakýkoliv stav člověka je možno vyložit z hlediska spásy.

Je zde pro tebe radostná zpráva: tvůj problém se dá vidět z jiného úhlu.

Zmýlil ses v posuzování svého stavu. To, po čem toužíš, je možné.

Bůh má v rukou tvůj život. Zná tě tvým jménem.

Jsi před ním jako tvor důstojný a důležitý.

Bůh našich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Ježíšův, Bůh mých rodičů a předků,

Bůh na kterého jsem zapomněl, tento Bůh je mi nablízku.

Jsem napojen na tradici důvěry v Boha.

Všude je s láskou spojena oběť. Dokonce mírou lásky je oběť.

My říkáme láska, miluj a myslíme na radost, potěšení, pokoj, zabezpečení, jistotu.

To všechno jsou plody lásky. Mírou lásky je oběť.

Chci-li změřit lásku, pak musím hledět na oběť: co mě to stojí, co jsem ochoten dát.

Chudým se právem zdá, že dávají dost.

Ale ono „dát“, které proměňuje se rovná smrti.

Bůh to, co je malé, slabé, bezmocné pro nás lidi, to Bůh posuzuje jinak.

Lidmi zavržený byl povýšen. Bůh obrací lidská zdání tím, že oslavil Ježíše.

Bůh strhl lidská zdání. Co musí strhnout v mém životě, v mém pohledu?:

Vědomí zbytečnosti, marnosti, neúčinnosti, zoufalství a beznaděj?

Ty, Pane, to můžeš zvrátit.

Ježíš ukazuje nový svět v odpuzujících skutečnostech.

Změní hodnoty v mém životě. Převracející zásah Boží moci.

To je moc, která vzkřísila Ježíše. Tato moc nám dává naději.

To nejnemožnější se pro nás může zjevit jako mé vzkříšení.

Jako brány k novým, nečekaným skutečnostem.

Ježíšova osoba, setkání s ním má následek:

buď změnu života, nebo lidé odcházejí, nechávají ho.

Kdy já, který jsem potřebný, odcházím a kdy zůstávám?

Co všechno musím odstranit jako překážku, abych byl sám sebou?

Budu-li sám sebou, jsem Boží obraz, obraz Tvůrce.

3.neděle velikonoční, A, Kodet

Ti dva pocestní do Emauz jsou symbolické postavy.

Jsou obrazem každého z nás a někdy také celého našeho společenství.

Paradoxně v den vzkříšení, kdy někteří byli u hrobu,

a ženy říkaly, že se setkaly s anděly, tito dva opouštějí Jeruzalém. Proč?

Jsou plni zármutku, bolesti a zklamání. *My jsme doufali.*

Měli svoji představu o tom, jak Ježíš zakončí svůj život.

A co udělá nebo neudělá.

Ale bolest a zklamání, to je to,

co nás vždycky vyhání ze společenství druhých lidí,

vzdaluje od našeho vlastního srdce, a především od Boha.

Oba slyšeli, co se stalo, oba znají Písmo, ale jedno nepřijali: pohoršení kříže.

Třikrát před svým utrpením Ježíš mluví o tom, že bude muset trpět a zemřít,

ale nikdo nebyl ochoten přijmout tuto skutečnost jako cestu.

A přitom jenom tajemství kříže je klíč k pochopení všeho.

Následky jsou strašné.

Jejich srdce je polomrtvé a smutné, jejich pohled ustrašený, jsou slepí.

On se k nim připojí, ale oni ho nepoznají.

Ale naštěstí spolu mluví. Mluví mezi sebou, to je důležité. A mluví o Něm.

Většinou mluvíme o tom, čeho jsme plní. O tom, co máme na srdci.

A na srdci máme většinou to, co hledáme a to, co milujeme.

A tím, že o Něm mluví, On se k nim může připojit.

Kdykoliv se sdílíme ze svého života s Bohem i se svými pochybnostmi, vždycky je s námi.

A vždycky je připraven odpovídat na naše otázky, uvádět nás do tajemství, pokud mu začneme naslouchat.

On je totiž první, kdo se k nim přidal,

kdo je hledal, kdo je miloval, kdo se s nimi dal do řeči.

Ne oni s ním. Protože je tím, který nás ve všem předchází.

Spojil s námi svůj život a jde s námi i po těch cestách, po kterých my se od Boha vzdalujeme.

Jeho slovo zahřívalo jejich srdce.

A jeho láska, nejvíce projevená při lámání chleba, jim otevřela oči.

Je třeba pustit Ho ke slovu a nechat se Jím milovat,

nechat se Jím obdarovat tím, co nám dává.

Protože On nám dává především sebe.

Dělal, jako by chtěl jít dál. Nikdy se nevnucuje.

A vždycky touží po tom,

abychom ho nakonec pozvali do toho svého.

On se k nám jenom připojuje.

Ale když je nám s Ním dobře, chce,

abychom jej pozvali ještě dál a hlouběji do svého srdce.

A On vešel a zůstal. Vešel, aby zůstal. Protože touží být s námi.

A obrátil směr jejich cesty.

Jistě by si přáli, aby jim v té chvíli nezmizel.

Ale jejich místo bylo jinde.

Kdyby nám Bůh dal vždy jen chvíle spočinutí

a radostných prožitků, nikdy bychom se nehnuli z místa.

Oni potřebovali jít zpátky do Jeruzaléma, setkat se s učedníky,

a nakonec společně s nimi o Kristu svědčit.

To, co nás proměňuje je vždycky každé setkání

s Ním, s Jeho slovem, s Jeho láskou.

3.neděle velikonoční, A

Dva učedníci jsou zklamaní z toho, jak to všechno s Ježíšem dopadlo, ale ještě spolu mluví o svém zklamání.

Dokud existuje komunikace, existuje naděje.

Ježíš se ptá: „O čem to spolu rozmlouváte?“

Ježíš chce, aby vyšel najevo celý problém, který mají.

Stává se, že někdy řešení situace ukvapeně zrychlujeme, aby se problém vyřešil. Jindy se mění téma hovoru, aby se neřešilo nic.

Dva učedníci vyznávají víru se ztrápenou tváří, smutnými slovy.

Hlásají evangelium jako neštěstí.

„My jsme doufali, ženy říkaly, hrob je prázdný, viděly anděly.“

Všechna tato slova jsou sloupy naší víry,

ale pro ně jsou potvrzením neštěstí.

Zakoušejí svou chvíli jako neřešitelný problém.

Co děláme my v takových chvílích?

Někdy zmenšujeme skutečnost – po malých dávkách bude přijatelnější.

Nebo probouzíme odvahu – nes kříž a trp.

Nebo projevíme soucit – jsem ti nablízku, pojď na panáka.

A co dělá Ježíš. Tvrdě napomíná.

Zatřese jimi, dotýká se jich v intelektu i v odpovědnosti.

Myslíte, že už všechno znáte a děláte. A zatím nic nechápete.

Ježíš dává biblický klíč k dějinám spásy.

Podstata událostí se nemění, ale mění se smysl.

Ti dva jsou zklamaní:

Kde je Bůh? Proč vše nejde podle očekávání?

Proč vítězí hloupost, nespravedlnost a síla?

Bůh ale má všechno pevně v rukou.

Copak neznáte Abraháma, Rudé moře, Mojžíše?

Skrze zkoušky a nepochopitelné události si Bůh vychovává svůj lid.

Teď je to stejné. Ježíš je pravý učitel.

Učedníkům se postupně otvírají oči. Stejnou skutečnost vidí jinak.

To, co bylo zdrojem smutku, je zdrojem radosti.

Ježíš léčí zahořklá srdce Božím plánem,

který se jeví jako nepřijatelný.

Když Ježíš vysvětloval Boží slovo,
učedníci neřekli: „to bylo krásné kázání“,
ale říkali něco mnohem víc: „rozehrál nám srdce, ukázal se jako přítel.“
Ježíš pomáhá dvěma učedníkům
výkladem Písma svatého, pravdou Božího slova.
Přestože nás může přátelská přítomnost někoho blízkého potěšit,
zklamání a zoufalství to nevyřeší.

Blaze je člověku někde v ústraní s knihou v ruce, zvláště v utrpení a bolesti.

V takových okamžicích je **kniha** lepším těшитelem než člověk.

Člověk nás příliš rozptyluje, překáží nám v naší samotě
a mísí ve svoji útěchu slova zbytečná, všední a prázdná.

Jak jemněji si počíná kniha se svou útěchou.

Přijde, když ji zavoláme, odstoupí na pouhý pokyn.

Neruší ticha. Nepřekáží v pláči. Naopak pomáhá plakat.

Pouze jediný Těšitel dovede dát lepší útěchu než člověk a kniha.

Tím je Bůh.

3.neděle velikonoční, A

Dva učedníci jdou z Jeruzaléma do Emauz.

Už nic neočekávají. Ztratili naději.

Všechno, co dosud věřili, co dělali, to všechno se jim zdá nesmyslné.

Jako by byli podvedeni.

Ježíš do nich vložil naději, dal jim důvěru a oni stejně odcházejí.

Je to zkouška nebo se někde stala chyba?

Co tehdy očekávali od Ježíše,

proč byli tak nadšeni s ním, to se jim jeví jako nejasné a marné.

Ale mluví o svém zklamání, i když neví, co dál.

Neschopnost komunikovat je vrcholem krize.

Ti dva mají kam jít, a ještě spolu mluví.

Dokud existuje komunikace, existuje naděje.

Nadávání nemusí znamenat vždy odmítnutí všeho.

Velmi často je ukazatelem nespokojenosti, která hledá cestu dál.

Ježíš se připojil k učedníkům a šel s nimi, aniž by cokoli řekl.

Zvolna přebírá iniciativu. Sklání se ke zklamanému.

Dělá jim společníka, je diskrétní a nevtíravý. Učedníci se nebojí a nestydí před ním mluvit. Ježíš se ptá: „O čem to spolu rozmlouváte?“

Ježíš chce, aby vyšel najevo celý problém, který mají.

Chce, aby si pomohli sami.

Stává se, že někdy situace ukvapeně zrychlujeme, aby se problém vyřešil.

Jindy se mění téma hovoru, aby se neřešilo nic.

(Učedníci jsou smutní. Smutek může být dobrý z lásky nebo špatný ze sebelásky.

Bud' jsme sebelitostiví nebo nám vadí,

že Kristus není v našem životě a životě našich blízkých poznáván, milován a následován.

Někdy jsme zmatení z toho, jak se v naší duši všechno zamíchá:

smutek, únava, nemoc, vztek, nechuť. Trápí nás, že se nevyznáme v tom, co se děje kolem nás,

a ještě více nám dělá starosti, co se děje v nás a s námi.)

Dva učedníci vyznávají víru se ztrápenou tváří, smutnými slovy.

Hlásají evangelium jako neštěstí.

„My jsme doufali...,On má vykoupit..., ženy říkaly,...

hrob je prázdný...,viděly anděly...“

Všechna tato slova jsou sloupy naší víry, ale pro ně jsou potvrzením neštěstí.

Zakoušejí svou chvíli jako neřešitelný problém.

Co děláme my v takových chvílích?

Někdy zmenšujeme skutečnost – po malých dávkách bude přijatelnější.

Nebo probouzíme odvahu – nes kříž a trp.

Nebo projevíme soucit – jsem ti nablízku, pojd' na panáka.

A co dělá Ježíš? Tvrdě napomíná.

Zatřese jimi, dotýká se jich v intelektu i v odpovědnosti.

Myslíte, že už všechno znáte a děláte. A zatím nic nechápete.

Ježíš dává biblický klíč k dějinám spásy.

Podstata událostí se nemění, ale mění se smysl.

Ti dva jsou zklamaní: Kde je Bůh? Proč vše nejde podle očekávání?

Proč vítězí hloupost, nespravedlnost a síla? Bůh ale má všechno pevně v rukou.

Copak neznáte Abraháma, Rudé moře, Mojžíše?

Skrze zkoušky a nepochopitelné události si Bůh vychovává svůj lid.

Teď je to stejné. Ježíš je pravý učitel.

Učedníkům se postupně otvírají oči.

Stejnou skutečnost vidí jinak.

To, co bylo zdrojem smutku, je zdrojem radosti.

Ježíš léčí zahořklá srdce Božím plánem, který se jeví jako nepřijatelný.

Když Ježíš vysvětloval Boží slovo,

učedníci neřekli: „to bylo krásné kázání“,

ale říkali: „rozehrál nám srdce, ukázal se jako přítel.“

Ježíš pomáhá dvěma učedníkům výkladem Písma svatého, pravdou Božího slova.

Přestože nás může přátelská přítomnost někoho blízkého potěšit,

zklamání a zoufalství neřeší.

Blaze je člověku někde v ústraní s knihou v ruce, zvláště v utrpení a bolesti.

V takových okamžicích je **knih**a lepším těшитelem než člověk.

Člověk nás příliš rozptyluje, překáží nám v naší samotě

a mísí v svoji útěchu slova zbytečná, všední a prázdná.

Jak jemněji si počíná kniha se svou útěchou.

Přijde, když ji zavoláme, odstoupí na pouhý pokyn.

Neruší ticha. Nepřekáží v pláči. Naopak pomáhá plakat.

Pouze jediný Těšitel dovede dát lepší útěchu než člověk a kniha. Tím je Bůh.

Radostná zvěst tvoří komunitu a rodinu. Ti, co jsou na okraji zoufalství,

nestojí o povzbudivé slovo, potřebují hmotnou a fyzickou pomoc:

chléb k jídlu, dům se střechem nad hlavou, postel, zájem o člověka, ve kterém je láska.

Pane Ježíši, pomoz nám přejít od evangelia úst k evangeliu srdce, od řečí k činům.

Emauzy jsou konkrétní čin, kde lze najít, jak střechu nad hlavou, tak rodinu.